

A rad bi, da bi stopil ti kraj mene
za hip vsaj, da presodiš naše dneve,
kaj in kako smo. Veš, za kratek hip vsaj ...
Več bi ne hotel biti ti v nadlego.

E L E G I J E

ANTON OCVIRK

I.

Vse smo izpeli duš svojih grenko-žalostne pesmi,
zdaj smo odšli na potí, iščemo tvojih stopinj.
Dan še ni vzcvétel in noč je še gost tvojim sanjam,
slutimo le odsvit silnih razkošnih lepot
in smo od čuda tvojega molka do dna vsi prevzeti.
Ali prizvenel je spev, pevca skrivnostnega glas,
da je že v ritmu molčanj razodeta sila besede?
Veste, kedo je pel? Nas je lepote strah!
Glej, smo te žejni bolj od žena, ki nam v krvi gorijo.
Zver prebudi se v nas, kliče po morju puščav
strast razpaljenih žil. Zapustili smo svoje domove,
jok zapuščenih otrok duš nikdar ne skeli
bolj od naših samot in brezupnega vase zavzetja.
Čas bo iztekkel v nič, nam bo srca izpil,
pridi, razkrij nam svojo skrivnost, odeni nas s plašči
močnih kraljestev spoznanj — dušam nesluteni slaj.
Tvoja bo moč v nas svet prenovila, kot sonca
žar bi razsvetlil ta hip strogo kipenje voda.

II.

Tožba v dnu nas je vzbrstela v skrivnosten cvet objokovanja.
Polni smo žalostink, tožimo svoje gorje.
Glejte, prameni zvezd ne gorijo nad mesti, kjer čakamo
strti od groze na tleh, gole oboke roteč.
Jutra ne morejo sprati krvi iz razbičanih pleč nam,
dan je votel kot svod, pesem v njem ledeni.
Molimo tiho s pozvanjanjem mrtvih zvonov, da nas strah ni
togih lastnih glasov. — Bog nenehaje molči,
nikdar ni vedel, kako smo ga v dušah skrivaje nosili.
Poje kedo iz cerkvà? Veter ob steno mračno
meče se, svečnike vgaša, poslednje svete molilce.
Nam je do duše mraz, težka je naša bridkost.

III.

Vsak izmed nas od čakánj bi moral blazneti — kot plamen
 bičan od nočnih vetrov — črno pevaje bolešt.
 Mir je nad hišami, vase zaprtimi dvori molilnic,
 truden od ostrih molčanj trdih brezglasnih sten.
 Luči vgasnili smo v hramih in čakamo nanj, ki bo prišel
 mimo priprtih vrat — temnim domovom luč.
 Sre bo mordà začutil vpitja in ves bo omamljen.
 Ure minevajo v noč, trkajo votlo ob dver.
 Jočemo vase in vijemo roke, premrle od prošenj.
 — Pridi, raztrgaj čas! — Stene odmeve ječé,
 motne pripeve, ki tožijo z nami duše begaje
 s strahom neutešènj. Čakamo, ure bežé.

GRADITELJI SVETIŠČA

OTOKAR BŘEZINA

Nešteto smo videli čet. Skoz mrkó veličanstvo stvari
 so korakale tožno. Tuje so bile si duše, kakor da vsaka se z druge
 je zvezde
 po tajnem razbitju otela na zémljo.
 In sanjale so o svojih izgubah.

O samotah sredi magičnih gozdov, vrh katerih je solnce
 oralo po etru kot ptica z neskončnimi zlatimi krili;
 po vsem vesoljstvu letela je pesem njegova o slavi harmoničnega
 življenja,
 o čudežih tvornega jutra v vrtovih zemljé in podmorskih nižin,
 v modrih prerijah zraka in vode:
 v oceane se sklanjalo žejno in jih pijoč razburkavalo v vihro,
 v ametistne votline pod ledenike zavetij v gnezdo rož gorskih
 hodilo je spavat
 in sen njegov vidni, poigravanje tisoč solnc bratskih,
 v ritmih melanholične godbe plešočih, je plaval v neskončnosti,
 sijoč ves v ljubezni. Noč je dajala cvetlicam, da so govorile o
 svoji moči zdravilni
 in o opoju, ki spava v grozdju in maku. Vedele so za nežne besede,
 ki kot natroseno zrnje privabljajo ptice. In gozdne živali,
 ki niso krvi še okúsile, so jih posečale vdano in varno.

Sanjale so o mestih, ki vladajo zémljam. O dela razkošju,
 prazniškem zvenku kladív, ukrotitvi ognja, vrtoglavici boja,